

som 100 Kr. hver om Aaret, vil det blive 3 Mill. Kr. om Aaret. Der staar her i Andragendet, at det, de have i Alderdomsunderstøttelse, er aldeles utilstrækkeligt; man begynder med de lave Tal, men man nævner ogsaa som noget utilstrækkeligt 16, 20 og 25 Kr. om Maaneden. Jeg skal ikke sige andet, end at det er ikke meget at leve af for gamle Folk, men naar vi ere enige derom, ville vi ogsaa være enige om, at en saadan Gave eller Understøttelse som 100 Kr. om Aaret kunde der i Virkeligheden slet ikke være Tale om at byde de Folk. Og i alt Fald kunde man ikke blive staaende derved, idet der øjeblikkelig vilde lyde som en almindelig Klage, at det var ikke til at leve af, og at det var skammeligt, naar man overhovedet vilde hjælpe, saa at hjælpe saa karrigt og fattigt. Derfor er jeg da heller ikke i Tvivl om, at det høje Ting vil indtage den samme Holdning, som det indtog ved 1ste Afdeling af disse Andragender.

Saasnaert der kan skabes noget som helst Bevis eller, jeg vil sige, skabes blot den mindste Sandsynlighed for, at de Folk, der i dette Øjeblik ere svagelige, i mindste Maade have nogen Del af deres Svaghed fra deres Krigstjeneste, naar der altsaa kan gives den mindste Sandsynlighed for, at de ikke vilde have været akkurat lige saa svagelige, hvis de ikke havde været i Krig, hjælpe vi dem med vor Invalideunderstøttelse, og da denne retter sig efter Invaliditetsgraden, komme vi til at hjælpe de mest hjælpeløse paa den mest virkningsfulde Maade. Jeg har i den Tid, jeg har siddet i Finansministeriet, gjort mit til saa meget som muligt at lette Bevisbyrden netop for alle dem, der have deltaget i Krigene. Jeg mener, at jo længere den Tid ligger tilbage, i hvilken det, det gælder om at konstatere, skal være sket, des mildere har man Lov at stille Fordringerne til Beviset, og jeg har strakt mig saa vidt, som det paa nogen Maade er muligt. Det er paa den Maade et temmeligt stort Tal, der i det sidste Aars Tid er kommet ind under Indvalideforsørgelse, og jeg vil vedblivende indtage denne Holdning, jeg tror, det er den rigtige Vej. Naar man gør det, kan man sige med nogenlunde Vished, at ingen af de gamle Krigere, som virkelig have haft mindste Møn af deres Deltagelse i Krigene, ikke kunne faa en hjælpende Haand fra Staten! Paa den Maade kommer man ogsaa til at begrænse Antallet, saa at man virkelig kan hjælpe dem virkningsfuldt, som man mener at ville hjælpe.

Det ærede Medlem var selv inde paa, at det kunde ikke gaa an at gaa saa vidt som at give en Slags Pension eller Understøttelse til alle Veteraner, til alle, der overhovedet havde været med i Krigene. Han gjorde opmærksom paa, at der i Andragendet fra de 134 kun er Tale om en Understøttelse til de mest trængende af Andragerne. Naar man kommer ind paa denne Tankegang, skulde man altsaa gaa den Vej, at man skulde give sig til at undersøge ligesom ved Alderdomsunderstøttelse, hvor meget de paagældende trængte til for at kunne leve, og saa skulde Understøttelsen afpasses efter hver enkelt. At gaa den Vej passer nu ikke for Staten, og jeg tror ogsaa, det vilde vække Misfornøjelse. Skulde vi virkelig gøre det, der her er Tale om, maatte vi gøre det saaledes, at vi gave en fast Understøttelse til alle Deltagerne i Krigene, en Slags fast Pension, fastsat efter bestemte Regler. Ellers naa vi ikke andet end at vække Misfornøjelse mellem de gamle. Det er der ingen Grund til.

Det ærede Medlem mindede om, at jeg under Finanslovens 1ste Behandling havde udtalt, at man maaske kunde samles om et aarligt Tilskud til Vaabenbrødrene, og han sagde, at et saadant kunde ogsaa blive meget godt, naar vi fik det. Men det have vi allerede faaet, thi det findes paa dette Aars Finanslov, hvor der er bevilget 18,000 Kr. til Vaabenbrødrenes Sygekasse. Derved er der ogsaa ad denne Vej ydet de gamle Krigere en hjælpende Haand. Jeg tror at turde sige, at der hos den nuværende Regering er den bedste Villie til ad enhver fremkommelig Vej at række de gamle Krigere en Haand, men at dette Forslag ligesom det, der var paa Tale ved første Afdeling af Andragenderne, vil føre til for vide Konsekvenser, og ikke føre til Tilfredshed, fordi Tallet paa dem, der have deltaget i vore Krige, endnu er saa stort, at skulde vi give dem en Understøttelse, de virkelig kunne være tilfredse med, vil det andrage saa mange Penge, at Statskassen vanskelig vil kunne udrede dem.

Marott: Den højtærede Finansminister havde regnet ud, hvor meget det vilde koste at understøtte samtlige Veteraner, og kom, saa vidt jeg hørte, til 3 Mill. Kr. Men den højtærede Minister var jo — kunde jeg forstaa af hans sidste Udtalelser — paa det rene med, at jeg ikke har ment, at alle de 30,000 Veteraner skulde understøttes af Staten. Jeg er aldeles ikke